

flaa sig op paa andre Medlemmers Bæstøtning ved at lade, som om man selv veed Bæstøtningens Andre ere saa letfindige og saa lidet alvorlige Mænd, at de ikke kunne sætte sig ind i en saadan Lov og alle dens Details. Det bør det ærede Medlem altid benytte i saadanne Tilfælde; men vil han benytte den Slags — ja, jeg har i Diebliffet intet parlamentarisk Udtryk for at betegne det — saa bør han selv vide Bæstøtning om den Lov, han taler om, thi ellers er hele Virkningen forveilet. Men det ærede Medlem vidste aabenbart slet ikke Bæstøtning om den Lov, han talte om, thi de Principer, som det ærede Medlem sagde havde været de ledende for Thinget, da det tog sin Beslutning, have i Virkeligheden ikke været de ledende; det er substantsk urigtigt. Det ærede Medlem fremstillede Sagen saaledes, som om Grunden til, at man tidligere ved Demarkationsliniens Ophævelse har forlangt Erstatning, var den, at de paagældende Grundeiere tidligere havde faaet en Betaling, som de nu skulde tilbagebetale. Dernæst udtalte det ærede Medlem, at Bestemmelserne om Demarkationslinien hvilede paa særlige Love. Hvad det nu egentlig havde at betyde, forstaar jeg ikke ganske, thi det forekommer mig temmelig ligegyldigt, om Bestemmelserne om Demarkationslinien hvile paa den almindelige Lovgivning eller paa særlige Lovbestemmelser. Men det ærede Medlem fremhævede dette og gjorde desuden opmærksom paa, at man kun havde afkrævet Grundeierne Halvdelen af, hvad Britagelsen for Servituten var vurderet til, begrundet paa den Betragtning, han forud havde fremsat, og at man i det Hele ikke var kommen i Strid med den Theori, han opstillede, som ogsaa er Ministerens Theori, nemlig at militære Servituter eller Servituter, der følge af Hensyn til Forsvaret, falde bort — ja, det ærede Medlem udtrykte sig endog saa dristigt, at han sagde, at de — gaa bort og komme igjen, gaa frem og tilbage med selve den Institution eller den Ting, af Hensyn til hvilken de ere paalagte. Alt dette er ikke rigtigt. Derfor det ærede Medlem havde gjort sig den Uvillighed at læse den Betænkning igjennem, som er afgiven af Folkethingets Udvalg i 1866—67, da Loven var for, vilde han se, at det daværende Flertal er gaaet ud fra en helt modsat Betragtning. Den Theori, det ærede Medlem opstillede, at der til dem af de omtalte Grunde, der ligge indenfor Særne, i gamle Dage var ydet en Erstatning for Servitutens Paalæggelse af Staten, og at derfor disse Grunde, naar de bleve fri for Servituterne, burde betale Noget, findes omtalt af et Medlem, der som Mindretal skrev en Del af Betænkningen, med følgende Ord, som jeg med den høitærede Formands Tillæbelse, skal oplæse: „Den Paastand, at der for Servituten paa Grundene indenfor

Særne skulde i sin Tid, efter 1660, være ydet en særlig Erstatning af Staten, og at dennes Ret over disse derfor skulde være af en anden Bæstøtning end den over de fjernere Grunde, som opgaves uden Beberlag ved Loven af 6te Januar 1852 — denne Paastand er en vilkaarlig Slutning af høist usikre og uklare Data og den lader sig ikke bevise“, og saa fortsætter han: at Udvalget har søgt at faae Oplysninger om denne Sag, men har ikke kunnet faae dem, og der er Ingen i Udvalget foruden ham, der har bygget noget Bæstøtning derpaa. Derimod det, som Udvalget har bygget paa, den Betragtning, der har ledet Udvalget, findes omtalt Sp. 1032 i Betænkningen og lyder saaledes: „Flertallets Grundbetragtning er den, at Staten isølge den almindelige Lovgivning nu er i Besiddelse af en Høitærede, som den, selv om den ikke længere kan sætte synderlig Pris paa at bevare den, dog paa ingen Maade er forpligtet til at opgive uden herfor at erholde et billigt Beberlag af de Grundeiere, hvis Eiendomme paa denne Maade ville erholde en betydelig Tilvæxt i Værdi“, med andre Ord, Udvalgets Flertal gik ganske ud fra samme Betragtning af Erstatningspørgsmaalet, som vi gaa ud fra, staar slet ikke paa Grundlaget af den som uholdbar betegnede Theori om Erstatning af 1660. Thi det er ikke den, der er det ledende Motiv for Beslutningen i Udvalget, men den Betragtning, som jeg her sidst har oplæst, den samme, som vi have gjort gjældende, at Staten for at opgive en saadan Høitærede er berettiget til at forlange en Erstatning, og det var i Kraft af denne Betragtning, at hele Lovforslaget om Erstatning for Demarkationsliniens Ophævelse i 1867 blev vedtaget, og derfor var det ogsaa mod denne Betragtning, at den daværende Ordfører for Mindretallet rettede sit Hovedangreb. Den Betragtning, som den ærede Ordfører før gjorde gjældende, at saadanne Servituter falde bort samtidig med, at Forsvaret ikke mere kræver dette Hensyn, som ogsaa den høitærede Minister har gjort gjældende, det findes ogsaa gjort gjældende i denne Betænkning, nemlig af det ærede Medlem, der skriver som Mindretal. Han siger omtrent ordret det samme, som Ordføreren og den høitærede Minister har sagt, han siger, at det alene er Hensynet til Høitærestadens Forsvar, der kunde begrunde disse Indskrænkninger og siger senere, at, naar disse militære Hensyn altsaa falde bort, falder ogsaa Indskrænkningen bort. Han siger: „Opfattelsen af Indskrænkningen som en speciel, militær Servitut“ og derpaa som en reel Ret i de private Grunde fremtræder først, efter at forskjellige Ting have fundet Sted, men derefter, at naar disse forskellige Hensyn ikke længere kunne gjøres gjældende, maa ogsaa hele denne Betragtning falde bort, og han konkluderer ligesom den høitærede Minister, at Demarkations-